

VERRASSENDE PLEKJES TUSSEN DE BERGEN EN DE ZEE

EDWIN WINKELS

Catalonië & Barcelona

Inhoud

Voorwoord	7	Van Poblenou naar Montjuïc en Tibidabo	88
1. Pyreneeën	11	4. Binnenland	99
Van Besalú tot Núria	13	Van Igualada naar de Montsec	101
In en rond Cerdanya	22	Van Cardona naar Santpedor	106
Van Coll de Cantó naar Vall d'Aran	29	Van Tavertet naar Montserrat	116
Van de vallei van Boí naar La Torre de Tamúrcia	35	5. Zuiden	123
2. Costa Brava	41	Van Colonia Güell naar Sitges	125
Van Cap de Creus naar Empúries	43	Van de Penedès naar Valls	133
Van Girona naar Llafranc	53	Van Montblanc naar de Priorat	143
Van Palamós naar de Montseny	61	Van Corbera naar de Ebro-delta	149
3. Barcelona	71	Hotels, campings en restaurants	155
De wijk Eixample	73	Index	158
Van Sant Pere via Raval naar Barceloneta	80		

De 'groene' fietspaden

Tussen Olot en Girona loopt een van de vier *vies verdes* die de provincie Girona rijk is. Het zijn paden over een behoorlijke afstand die alleen voor fietsers en voetgangers toegankelijk zijn, met uitzondering van enkele stukken door dorpen en bewoonde stadsdelen waar ook gemotoriseerd verkeer is toegestaan. Het pad tussen Olot en Girona heet de *Vía del Carrilet*, in referentie aan het oude spoor dat hier liep en al decennia geleden werd opgeheven. De rails werden weggehaald en de ruimte die er achterbleef werd omgevormd voor dat 'groene' fiets- en voetpad dwars door de natuur. Een project dat vrij recent is: pas in 2003 werd er een begin mee gemaakt. Alle routes zijn te vinden op de website www.viesverdes.cat.

Waar fietsers en auto's de weg moeten delen, staan er overal in Catalonië steeds meer borden die de automobilisten wijzen op een belangrijke regel uit de verkeerswet: bij het inhalen van een fietser moeten ze minimaal 1,5 meter afstand houden, en daarbij mogen ze ook een doorgetrokken streep overschrijden.

3 | Van Coll de Cantó naar Vall d'Aran

Een handvol eenzame dorpjes

Langs de N-260 loopt al een tijdje de Segre, een rivier die bij Puigcerdà vanuit Frankrijk Catalonië binnenstroomt. Hier meestal klein en nog redelijk rustig, maar voorbij La Seu d'Urgell – waar een speciale Olympische kano- en kajakhindernisbaan ligt – al breder en wilder, wanneer vanuit Andorra de rivier Valira erbij is gekomen. In La Seu, het berghoofdstadje en bisdom, is rechts de afslag naar die dwergstaat Andorra, voor veel Catalanen het grootste skiparadijs, maar ook de rest van het jaar populair als belastingvriendelijk 'koopparadijs'. Vroeger waren de prijsverschillen tussen Andorra en Spanje groter, dus trokken mensen er massaal heen om sigaretten, parfums en elektronica te kopen en tegelijk de tank vol te stouwen met benzine, iets wat ook voor de vakantieganger nog altijd de moeite waard is: per liter benzine of diesel ligt de prijs er gemiddeld zo'n 20 eurocent lager.

Wij blijven in La Seu de N-260 volgen, nog even langs de oevers van de Segre, om na enkele kilometers in Adrall rechtsaf te slaan en te beginnen aan een van de mooiste bergwegen van Catalonië, een majestueuze route van bijna 50 kilometer waarin een hoogteverschil van 1.000 meter wordt overbrugd – het hoogste punt van de pas ligt op 1.714 meter – om in de volgende vallei te komen. Nergens is de N-260 zo rustig als hier, in zijn lange weg over de Coll de Cantó.

van de stad, met talloze hippe barretjes en restaurants. En wie de duisternis en lange schaduwen in de straatjes wil ontvluchten, steekt een van de drie voetgangersbruggen over de Onyar over om daar verblind te worden door het kleurenpalet van de woningen die aan de rivier liggen.

De gouden driehoek

De driehoek tussen Begur, Llafranc (beide aan de kust) en La Bisbal d'Empordà in het binnenland is een van de meest uitzonderlijke stukjes van de Costa Brava, alle schoonheid en afwisseling op weinig kilometers afstand van elkaar, van de middeleeuwse dorpjes tot de meest pure baaitjes. Nooit massatoerisme, want veel ruimte is er gewoon niet, al is het in juli en augustus behoorlijk vol met de Spanjaarden en Catalanen zelf.

La Bisbal zelf is als dorp niet zo bijzonder; de tijden van de glorie van de keramiek daar lijken een beetje voorbij. Net erbuiten beginnen pas echt de herinneringen aan vervlogen tijden. Het plaatselijke kasteel heeft La Bisbal meer cachet gegeven sinds de Nederlander Albert Diks het liet renoveren en er een hotel van maakte waar regelmatig beroemdheden uit het buitenland hun huwelijk vieren.

Het kasteel kijkt uit over de middeleeuwse streek bij uitstek van Catalonië, het redelijk vlakke land waar stokoude en tegelijk goed geconserveerde dorpen met een kern van zeven tot tien eeuwen oud elkaar aan smalle wegen opvolgen.

Maakt eigenlijk niet uit welk van de elf dorpen we binnenrijden, allemaal hebben ze hun bijzondere plekjes. Van Torrent,

ommuurde stad met de omliggende dorpen (Sants, Les Corts, Sarrià, Sant Gervasi, Gràcia, Horta, Sant Andreu en Sant Martí) moesten gaan verbinden. Een stadsplan dat aanvankelijk niet eens door het gemeentebestuur van Barcelona werd geaccepteerd; dat gaf de voorkeur aan een Haussmann-project zoals dat van Parijs, een serie ringen die zich vanuit het centrum uitbreiden, als de golfjes rond een in de vijver geworpen steen. Het was uiteindelijk de regering in Madrid die het 'plan Cerdà' oplegde.

Cerdà kwam van het platteland en vond dat de mensen in de stad ook zo ruim moesten kunnen wonen als hij op de boerderij van zijn familie in Centelles had geleefd. Dus niet meer op elkaar geplakt als in de oude, historische en vaak ommuurde stadscentra, met vochtige, donkere, smalle straatjes. Zijn tegenstanders vonden het maar verspilling van ruimte, zo groots als hij de woningen én de ruimte ertussen (straten en tuinen) ontwierp. En hij was érg systematisch: elk blok moest 113,30 meter lang zijn, en 'afgerond' met hoeken van 45°, zodat er op elke kruising meer ruimte ontstond, een mooie ruit; anders dan die hoeken van 90° in Manhattan, bijvoorbeeld.

Ruim anderhalve eeuw later blijkt dat stadsplan van toen nog altijd goed te werken – je kunt er uren en uren lopen, en elk deel van de Eixample heeft toch zijn eigen kenmerken, zijn eigen sfeer, zijn winkels, zijn uitgaansgebieden. Het is voller gebouwd dan Cerdà had gewild, met minder tuinen, maar de laatste jaren 'opent' de gemeente steeds meer binnenplaatsen van de blokken als kleine publieke parken of zelfs, zoals bij de Torre de

